

A név kötelez

Köszöntés: „Uram, fordulj hozzám figyelmesen, és hallgass meg! Uram, nyisd ki a szemedet, és láss! (IIKir 19,16a-b).” Ámen.

Gyülekező ének: 258. dicséret 1-3.: „Fohászkodom, hozzád Uram Istenem...”

Fennálló ének: 89. zsoltár: 1: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklek...”

Fő ének: 89. zsoltár: 3-20: „Az egek hirdetik sok csudadolgodat...”

Előfohász: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában (Ef 1, 3-6)” Ámen.

Lekció: Zsoltárok könyve 90. része

„Mózesnek, Isten emberének imádsága. Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó, Isten! A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondd: Térjetek vissza, emberek! Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őróáltásnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad. Bizony elmúlunk haragod miatt, indulatod miatt hirtelen semmivé leszünk, ha magad elé állítod bűneinket, titkolt vétkeinket orcád világossága elé. Elmúlik minden napunk haragod miatt, úgy elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajtás. Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk. Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod? Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! Fordulj hozzánk, Uram! Meddig késel? Könyörülj szolgálidon! Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben! Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgálidon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!”

Előima

Könyörgünk Neked, Isten Fia, Aki nyomorultak oltalma vagy, tarts meg minket. Tekints ránk, Krisztus Jézus, megnyomorodtakra, akiket ront a pogányság, mert

övé már minden hatalmasság. Sokak szemében csak csúfság a te néped, de köszönjük, hogy Te mennyei dicsőséges Urunk mindenben bátorság vagy. Sok szent templomod istállóvá változott, szent néped ellen kifeszített íjjal áll ez a világ, de tudjuk, hogy ha mellettünk állsz, ki lehet ellenünk. Minden gonoszságra kész ez a világ, de tudjuk Urunk, hogy a Te oltalmad alatt mindenki békére lel. Urunk vedd el e világ hatalmát, tiltsd meg közöttünk a szertelenséget, légy kegyelmes királyunk. Istenünk, ne nézz a mi bűnös voltunk: szent Atyáddal Jézus Krisztus emlékezzél meg rólunk. Adj nekünk igaz hitet, amellyel Tehozzád folyamodunk, mert pogányságban élni nem akarunk és a mennyországban uralkodást csak Te általad várunk. Kérünk, vigasságos időket adj érni szolgálóidnak, akik tisztelnek Téged, mert egyedüli segítséget csak Tőled várunk. Tehozzád esedezik az egész keresztyénség, légy imádságaink meghallgatója, életünk gondozója és úrnapi istentiszteletünk megszentelője. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 370. dicséret: 2. verse: „Te szentségnek új világa...”

Textus: Lukács evangéliuma 1, 57-66

„Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült. Meghallották a szomszédai és a rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és vele együtt örültek. A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéről Zakariásnak akarták nevezni. Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: Nem, hanem János legyen a neve. De ezt mondták neki: Senki sincs a rokonságodban, akit így hívnának. Ekkor intettek az apjának, hogy milyen nevet akar neki adni. Ő pedig egy írotáblát kért, és ezt írta rá: János a neve. Mindnyájan elcsodálkoztak. És azonnal megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent. Valamennyi szomszédját félelem szállta meg, és Júdea egész hegyvidékén beszéltek minderről. Akik meghallották, szívükbe vették, és így szóltak: Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Az Úr keze pedig valóban vele volt.”

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A Felső-Gömöri Szilice határában található a Papverem. A monda szerint ezen a helyen a szilicei pap, miután magát elátkozta egy igazságtalan állításáért, elsüllyedt. Azóta három töbör, tölcsér alakú mélyedés keletkezett. Ezek a mélyedések képesek nagy mennyiségű vizet magukba foglalni. A lakosság nem emlékszik olyan zápor vagy hóvízre, melyet el ne bírna nyelni. Ilyen verembe esett Zakariás is, aki nem hitte el, hogy Isten irgalmasságának teljessége Őt és

családját is elérheti. Mire tanít bennünket Keresztelő János születésének az isteni bizonyítéka arra, amire a Kálvin-himnusz szavai, mert a név kötelez: URAM...

Keresztelő János születése örömet hozott a hegyvidéki család otthonába. Örült Erzsébet, mert teljesült kívánsága. A szomszédok és a rokonok ebben Isten egész különös kegyelmének megnyilatkozását látták, és együtt örültek vele. Beteljesült az angyali ígélet, hogy *„örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének (Lk 1,14).”* Örültek, de sejtelmük sem volt arról, hogy Isten szándéka messze túlmegegy a családi örömszerzésen, hiszen a sötétségben ülő nép öröme lesz mindez. Öröm. Mennyire nem jellemző a mi sekélyes életünkre. Önmagunk öröme is üröm, nem még a szomszédokkal és a rokonokkal való öröm. Keresztelők alkalmával olyan kevesen jövünk össze, és e rohanó világ emberisége már csak a végtisztességet igyekszik megadni annak, akinek igen muszáj, de ebben a járványhelyzetben még arra sem nyílik lehetőségünk. Öröm, amely nem káröröm, hanem szívbéli együttörvendezés. Üröm, amely ma is annyira meghatározza az életünket. Igazán örülni az életnek, igazán örülni a beteljesült reménységnek. Teljességgel elfogadni Isten legdrágább ajándékát. Isten Erzsébetet és Zakariást megtanította igazán örvendezni, remélni, hinni és szeretni egy olyan korban, amikor már nem igazán az élet virulásával, hanem az élet hanyatlásával foglalkozik az ember. Isten minden korban, minden időben képes örvendezést hozni az életünkbe. Ez az első üzenete az Úr Igéjének a Lélek által. Minek örvendezel, drága testvérem? Tudsz örülni Istentől kapott becses ajándékaidnak? Tudsz örülni gyermekeidnek? Az apa örült tékozló fiának, a mennyei Atya örül minden megtérő gyermekének. Vajon te örülsz a távolban élő tékozló gyermekednek, akiről keveset tudsz? Fohászkodsz érte? Imádkozol az életéért? Néma maradsz, mint Zakariás, mert nem hiszel a változásban, nem hiszel az isteni csodában, hanem kételkedsz és aggódsz pedig szívbéli örömed az az ének, amit gyermekkorodban olyan szép hitvallással megvallottál: Te benned bízunk eleitől fogva. Zakariás éppen ezzel az isteni „eleitől” nem tud mit

kezdeni élete hanyatló napjaiban. Én? Most? Ilyekor? Örvendeztess meg bennünket. – modja a Mózesnek tulajdonított zsoltár. Áraszd rán k kegyelmedet.

Az örvendezés, amit átélnek, azonban felelősséggel jár. Gyökeresen megváltozott a hangulat a nyolcadik napon, a körülmetélés és a névadás napján. Mindent rendben, a törvény és az ősi hagyományok szerint akarnak intézni. Amikor azonban szokás szerint a fiút atyjáról akarják elnevezni, Erzsébet indokolás nélkül tiltakozik, és kijelenti, hogy Jánosnak nevezzék. Mivel ez a név ismeretlen a családban, szeszélynek gondolták ezt a kívánságot, és megkérdezik az édesapát. Amikor ez is a János nevet írja le, megsejtik, hogy valami titokzatosság van a gyermek körül, és elcsodálkoznak.

Mindent a törvény alapján, mindent a szokás szerint, pedig Istennek teljesen eltérő véleménye van a szokásokról és a berögzött ideológiákról. A gyermeket nem a neve miatt lengi körül a titokzatosság, hanem Istennek elege van a mi megszokott dolgainkból. Ő újat, sőt gyökeresen újat akar cselekedni, amiért imádkozik a zsoltáros is. Eljön a pillanat, amikor az Úr elvárja, hogy szólj. Mi a neve a te gyermekednek? Mi a neve a te utódodnak? Milyen nevet választasz? Gondolsz-e az Úrra, Aki szüntelenül Rád gondol, amikor gyermekedről van szó. Nem szeszély, nem szokás az Úr kiválasztása, hanem kegyelem. Kegyelem, hogy itt vagy és neved fel van jegyezve, nem a református anyakönyvben, hanem az Úr nagy könyvében, mint kiválasztott és elhívott. Drága Jánosok, drága Erzsébetek, drága Zakariások emlékezzetek és cselekedjetek, mert Isten cselekszik. Ne feledd Istent megkérdezi, hogy a te gyermeked, hogyan vált Isten népének a tagjává. Tagja-e egyáltalán a te gyermeked Isten népének? vagy veled, drága Erzsébet és kedves Zakariás minden mennyei ígéret és az Úr által megtapasztalt csoda kivész a családoból. Veled véget ér az a hitbeli vérvonal, amit református eleid beléd plántáltak. Végig nézed szépen és csendesen, némán, hogyan veszett el örökre a te gyermeked? Legyen szép és meghitt a vasárnapi ebéd, legyen értékes a búcsúzás, szóljon

minden a viszontlátásról, a találkozásról, csak Jézust hagyjuk inkább a templom falai mögött. Maradjon ott az Úr Igéje, ahol halottam, nem kell a hétköznapiakba, nem kell a családba vinni, mert a gyermekek már más korban, más világban nőnek fel. Ébredjünk fel testvérek, Isten nem némává tette a szülőket, hanem beszélőkké, hivatásbeliekké, akiknek meg kell szólalniuk és el kell mondaniuk, hogy az Úr mit akar gyermekeikből.

A templomuk tornyában egyetlen harang van, drága testvérek, de vajon ki tudja, hogy kik adományozták? A nagy vaskos, mélyhangú harangok a háborúban kiszolgálták az ellenségeskedést, és templomunk tornyában a legkisebb harang maradt, amit éppen a Pozsonyban tanuló református ifjúság között gyűjtött adományokból öntöttek. Váry László, rozsnyói főgondnok és neje, akik gyermektelenek voltak, azért hoztak létre alapítványt a gyülekezetben, hogy a konfirmandusok hitbeli felkarolását elősegítsék, hogyha már saját gyermekük nem született, legyenek hitbeli gyermekeik, akik odafigyelnek az Úr áldásaira.

A körülmételés által mind János, mind Jézus Izráel tagjává válik. Sőt Isten ezt bizonyítja is, hiszen megszólal az apa, és első szava az Isten dicsérete. Nem lehet kétséges, hogy Istennek különös szándéka van ezzel a gyermekkel. Félelem szállta meg őket, ahogyan történni szokott az emberrel, amikor felismeri az események mögött az élő és cselekvő Istent, de nem érti célját és szándékát. Isten kezdi teljesíteni a várakozó nép életében kegyelmét, de az emberek nem értik. Még pontosabban: örülnek, amíg csak az események kedvező külsejét látják, de megdöbbennek, amikor észreveszik, hogy Istennek más a szándéka. Ebből adódik a tanácstalan kérdés: Mi lesz ebből a gyermekből? Ha tovább megyünk a kérdésekkel: Mi lesz családjainkból? Mi lesz népünkben? Mi lesz a Pozsonyi Református Egyházközségből? Elég tudnunk, és majd a temetésünk alkalmával is lejátszódik az a szép zsoltár: „Te benned eleitől fogva...” Elég ha én tudom, hogy mit kell a temetésen énekelteni, majd a gyülekezet Mózesének éléskli, hiszen Őt azért fizetik és tartják. Engedünk az olvasztó tégelynek csak azért, mert nem

tudjuk, hogy mi lesz vagy azért hogy jobban boldoguljunk? Felemás igába hajtjuk gyermekeinket csak azért, hogy neki emberi elgondolás szerint jobb legyen?

Vajon felismered-e, hogy gyermeked, családod, házad népe kit képvisel? János közössége feltette magának a legnagyobb kérdést. Vajon te fel tudod tenni magadnak gyermekeiddel, családdoddal, gyülekezetteddel, városoddal, Isten népével kapcsolatban a legnagyobb kérdést? Kis Káténk alapján a mi legnagyobb ünnepünkön kérdezd meg magadtól, hogy mit tettél, hogy gyermeked, gyülekezeted valóban gyarapodjon, a lelki Izráel tagjává váljon. Ma, az örvendező Erzsébetek és néma Zakariások, akik nem hiszik el, hogy Isten csodát tehet, valljátok meg bűneiteket és mondjátok ki, hogy hol hibáztatok. Ne a múltba temetkezettek és vádoljátok magatokat, hanem a jövőt építsétek a közösség érdekében. Helyes kérdésekre és helyes válaszokra van szükség, mert Istennek nem kellenek a sablonok. Sablonból, mű életből van elég. Élő, hitben élő, szeretetet gyakorló közösségre van szükség. Jakab apostol tisztán mondja: *„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek (Jak 4,8).”* Kérdezzétek meg, hogy mit akar gyermekünkben, ne a jövőjük felett siránkozzunk és aggodalmaskodjunk, hanem arra törekedjünk, hogy *„Isten legyen minden mindenkben (IKor 15).”* Zakariás már nem aggódik, nem siránkozik, hanem Istent magasztalja. Nem néz esendőségére, lelki állapotára, hanem Istenre, Aki bizonyított. Aki tud beszélni gyermekei körében, csak egyet tehet Istent áldja és magasztalja. Zakariás most már tud beszélni, és Róla beszél, Akiről kell. Kapott új lehetőséget, és első szava Isten dicsérete. Mi a te első szavad, amikor gyermekeid szemébe nézel? Életed keserősége, özvegységed fájdalma, vagy az Úrra tekintés? *„Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozá, aki a fej, a Krisztus.” (Ef 4,15)* Jézus Krisztus, Feje a családnak? Az Úr őre a te hajléknak? Nem a név kötelez, hanem az Úr kötelez téged a helyes életre. Fohászkodj és erősödj, mert elég volt már

a kesergésből. Aki Isten szolgája, az az Úr jóindulatát hirdeti. Nem marad néma, hanem felkel a porból és összekulcsolt kézzel vallja: „Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját, tedd maradandóvá.” Ámen.

Utóima:

„Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.” (IIKrón 16,9a)

„Ha megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.” (IIKrón 7,14)

„...és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm 12,2)

„Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában.” (Zsid 3,7-8)

De az így válaszolt neki: „Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.” (Lk 13,8-9)

„Kiáltott a nyomorult; az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.” (Zsolt 34,7)

„Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát - így szól az én Uram, az Úr -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” (Ez 18,23)

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd!” (Péld 3,27)

Áldás: Istennek népe! „Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgyhogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régiben.” (Róm 7,6) Ámen.

Záró ének: 380. dicséret 11-12. verse: „Senkiben nem bízik az anyaszentegyház...”

Túrmezei Erzsébet

A refrén

A 136.zsoltár viszhangja
"Mert örökkévaló az Ő kegyelme ,"
-olvasom újra meg újra ,
mint csodálatos ,ujjongó refrént ,
akár a teremtés csodáit
zengi a hárfa húrja,
akár Isten népének útja
vonul végig az éneken
át vereségeken ,győzelmeken.

Mintha mindennek
az az egyetlen ,drága titka lenne,
hogy "örökkévaló Isten kegyelme" ,
Igy lehet mindenki életének ,
mindegyikünk élete énekének
refrénje ,visszatérő ,szép sora.
Jó volna megkeresni ,rátalálni,
a megtett utat visszaemlékezve,
még egyszer végigjárni
mélységeken, magasságokon át.
Odatehetnénk-e minden után
a zsoltár visszatérő ,szép sorát:
"Mert örökkévaló Isten kegyelme?"

Életem énekének
refrénjét keresem.

Szálltak az évek.Vitt az út
át örömkön, szenvedéseken.
De nincs, amit Megváltóm keresztjének
ragyogása át ne ölelne!
Azért volt minden ,és azért lesz minden,
"mert örökkévaló az Ő kegyelme"!